Experimente realizate pe oameni – o incursiune în culisele murdare ale puterii

Infectarea populaţiei de culoare cu sifilis. Transmiterea febrei galbene cu ajutorul ţânţarilor. Iradierea experimentală a noilor-născuţi. Testarea gazelor toxice de luptă

de Alex Ionescu

Motto: „Cel mai adecvat obiect al studiului fiinţei umane este fiinţa umană.” - Henry Beecher

Experimentele criminale realizate pe oameni reprezintă unul dintre cele mai cutremurătoare secrete ale celor care conduc din umbră, întreaga lume. Câteva astfel de cazuri au ajuns însă să fie publicate în presă. Dacă pui cap la cap aceste experimente, te cutremuri pur şi simplu de ceea ce au putut să facă unii aşa-zişi oameni de ştiinţă, sub pretextul realizării unor cercetări medicale în folosul omenirii.

Sunt mai multe întrebări pe care fiecare dintre noi ar trebui să ni le punem, cu privire la aceste experimente inumane, pline de cruzime: ce anume s-a făcut de fapt? De ce aceste experimente au fost realizate pe oameni? Cum a fost posibil acest lucru? Vă prezentăm o serie de răspunsuri care urmăresc să clarifice aceste întrebări şi poate încă multe altele.

O imagine de ansamblu asupra cercetării ştiinţifice, în general şi a celei medicale, în special

Eminentul biolog Rupert Sheldrake, în articolele sale referitoare la politica şi finanţarea ştiinţei, afirma: „*Ştiinţa a fost întotdeauna elitistă şi nedemocratică, indiferent de perioadele istorice pe care le-a parcurs omenirea de-a lungul secolelor: monarhii, state comuniste, democratice.” „La ora actuală, comitetele care finanţează cercetarea sunt cele care stabilesc ce anume se cercetează şi nu intuiţia sau inspiraţia omului de ştiinţă care este direct implicat în cercetarea ştiinţifică. Mai mult decât atât, puterea acestor comitete este concentrată din ce în ce mai mult în mâinile anumitor oameni de ştiinţă care au intrat în politică, a diverşilor oficiali guvernamentali şi a reprezentaţilor marilor afaceri.”* Cine dă banii, spune şi ce trebuie cercetat! Deci nu trebuie să ne facem iluzii că în domeniul cercetării ştiinţifice există libertate de manifestare.

La aceste aspecte de ordin general se adaugă partea concretă: cine sunt subiecţii acestor cercetări? În prezent, dintre experimentele ce urmăresc să descopere misterele care mai există în legătură cu organismul uman, comitetele de etică acceptă doar realizarea acelora care implică cercetarea pe diferite tipuri de celule sau pe animale de laborator.

Dar, în cercurile acestor pseudo oameni de ştiinţă se spune că pentru cercetarea medicală cel mai bun şi eficient „animal de laborator” este omul. Niciun animal de laborator nu poate reproduce complexitatea fiziologică şi psihică a omului. Acesta a fost motivul care a determinat anumite minţi diabolice să realizeze diverse experimente de o cruzime inimaginabilă, pe oameni.

Teoretic, etica medială, precum şi anumite reguli de practicare a medicinei (Jurământul lui Hipocrate, Codul Beaumont, Codul Nurnberg), care au fost stabilite de-a lungul timpului, interzic realizarea experimentelor pe oameni. În realitate, documente care au fost declasificate şi numeroase mărturii autentice dovedesc, fără nici un dubiu, că astfel de experimente s-au realizat în trecut şi se realizează şi în zilele noastre, fiind deseori subvenţionate chiar din fonduri guvernamentale.

Experimente privind diferite boli infecţioase şi modalităţile de transmitere ale acestora

Înainte de a începe să profeseze medicina, toţi absolvenţii facultăţilor de profil participă la o ceremonie solemnă în cadrul căreia depun „jurământul lui Hipocrate", din care citãm: „*Voi prescrie tratamentul pentru binele bolnavilor mei, după capacitatea şi priceperea mea şi niciodată nu voi vătăma pe nimeni*." Din păcate, mulţi medici implicaţi în experimentele realizate pe oameni l-au uitat cu desăvârşire.

Este perfect normal şi justificat ca medicii să studieze evoluţia bolii, ţinând bolnavii sub observaţie, dar când nu le administrează tratamentele necesare bolnavilor cu scopul de a vedea cum evoluează boala în absenţa tratamentului, vorbim deja de un experiment criminal! Cu atât mai abominabilă este situaţia când oamenii sunt infectaţi intenţionat şi apoi fie sunt lăsaţi să sufere fără a fi ajutaţi, fie se experimentează diferite posibile tratamente pe ei.

Atât în secolul XIX cât şi în secolul XX au fost infectaţi, în mod intenţionat, adulţi şi copii cu agenţii patogeni ce determină gonoree, ciumă, febră galbenă, holeră, sifilis, angină Vincent, febră Q, tularemie (boală infecţioasă care atacă plămânii, stomacul, intestinele, ochii etc. şi se manifestă prin febră, erupţii, cefalee), hepatită, malarie şi multe altele, pentru a vedea cum se derulează boala respectivă în absenţa tratamentului, sau cum răspunde organismul la administrarea unor medicamente experimentale şi cum influenţează acestea boala. Cei care erau supuşi unor astfel de experimente erau în general oameni săraci, deţinuţi, prizonieri, soldaţi, hispanici, pacienţi în spitale de boli mintale, oameni de culoare etc. (deci, oameni defavorizaţi social sau intelectual), cărora de cele mai multe ori nu li se spunea că vor fi folosiţi drept cobai şi prin urmare nu aveau habar de riscurile la care urmau să fie supuşi.

De asemenea, un alt tip de astfel de experiment criminal presupunea testarea diferitelor căi de transmitere a bolilor infecţioase, pentru a se vedea viteza de transmitere a acestora; adică se urmărea aflarea numărului de oameni care pot fi infectaţi prin transmiterea agentului infecţios, de exemplu prin aerosoli sau prin înţepătura tânţarilor etc.

Cazul „Bad Blood" – un experiment criminal cu sifilis

„*Guvernul Statelor Unite a făcut ceva greşit, ceva profund greşit din punct de vedere moral. Este un ultraj adus angajamentului nostru faţă de integritatea şi egalitatea tuturor cetăţenilor*." Aceste cuvinte au făcut parte din discursul preşedintelui Clinton adresat ca scuză celor opt supravieţuitori ai experimentului Tuskegee pe 16 mai 1997.

Între anii 1932 şi 1972, Serviciul de Sănătate Publică al SUA a realizat un

experiment sinistru pe 399 de bărbaţi de culoare aflaţi în ultimul stadiu al infecţiei cu sifilis. Aceşti oameni, majoritatea dijmaşi analfabeţi provenind dintr-unul din cele mai sărace comitate din Alabama, nu au fost niciodată informaţi despre boala de care suferă şi despre gravitatea ei. Ceea ce li s-a spus a fost doar că au un „sânge prost" („bad blood", în limba engleză). Studiul urmărea să arate dacă în cazul sifilisului negrii sunt afectaţi în mod diferit faţă de albi. Existau anumite teorii care susţineau faptul că albii suferă predominant de afecţiuni neurologice, iar negrii de boli vasculare.

Medicii care îi aveau pe aceşti pacienţi de culoare sub observaţie nu aveau intenţia de a-i trata, ci doar de a observa evoluţia bolii şi de a strânge datele la autopsie – acestea fiind indicaţiile primite „de sus". Unul din medicii implicaţi în acest experiment afirma: „după cum observ, noi nu avem nicio contribuţie la aceşti pacienţi, până nu mor." Astfel, „oamenii-cobai" au fost lăsaţi în mod deliberat să li se degradeze starea sănătăţii, în situaţia în care, în stadiul de sifilis terţiar apar chiar tumori, boli de inimă, paralizie, orbire, nebunie şi moarte.

James H. Jones, autorul cărţii „Bad Blood", scrisă după acest experiment, afirma că acesta a fost „cel mai lung experiment non-terapeutic realizat pe fiinţe umane, în istoria medicală". Sau poate că este vorba doar de cel mai lung experiment de acest gen despre care s-a aflat!

La finalul experimentului, 28 de bărbaţi erau morţi în urma sifilisului, 100 muriseră datorită complicaţiilor bolii, 40 dintre soţiile acestora fuseseră infectate şi ele, iar 19 dintre copiii lor s-au născut cu sifilis congenital (boală ce poate da manifestări grave şi invaliditate).

Informaţiile cu privire la acest experiment au apărut într-un final în presă, în cadrul unui articol exploziv, publicat în numărul din 25 iulie 1972 al jurnalului Washington Star. Ca urmare a vâlvei produse în mass-media, guvernul a hotărât încetarea experimentului şi într-un final a dispus administrarea tratamentului corect pentru supravieţuitorii acestuia.

Un alt caz criminal de infectare intenţionată a populaţiei

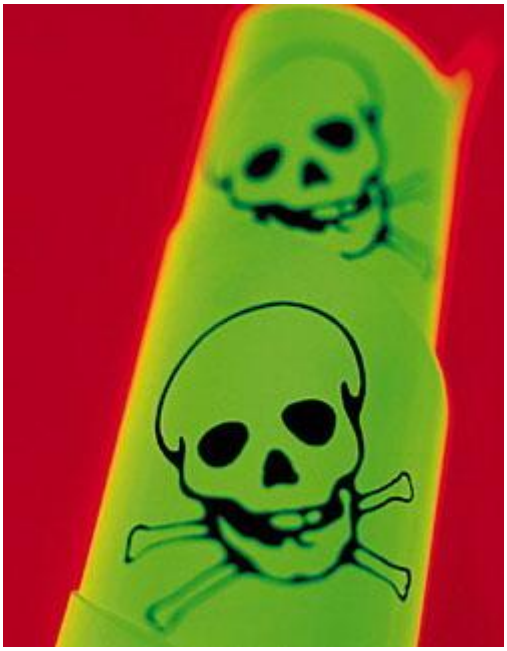

În perioada 1956-1957, armata SUA a eliberat milioane de ţânţari infectaţi cu febră galbenă şi febră dengă, deasupra a două oraşe din SUA: Savannah şi Avon Park, pentru a testa capacitatea insectelor de a purta şi răspândi respectivii agenţi patogeni.

După fiecare testare, autorităţile au dispus instituţiilor pentru sănătate publică din oraşele respective investigarea efectelor care au apărut la oameni. Sute de locuitori ai acestor oraşe s-au îmbolnăvit de febră, insuficienţă respiratorie, encefalită, febră tifoidă. Au existat şi câteva decese.

Experimente de iradiere a fiinţelor umane

O altă categorie de experimente oribile, în care oamenii au fost utilizaţi drept cobai, au fost cele în care s-au administrat diferite substanţe radioactive, pentru studierea modului în care se comportă acestea în organism şi chiar pentru determinarea limitei de toleranţă biologică peste care anumite organe/funcţii încep să se deterioreze. Substanţele investigate au fost: radiumul, uraniul, plutoniul, fosforul radioactiv, arsenicul radioactiv, iodul radioactiv, fierul radioactiv etc. Experimentele au fost făcute pe pacienţi cu boli mintale, soldaţi, deţinuţi, pacienţi cu cancer, femei însărcinate, studenţi, eschimoşi. Au existat şi experimente de iradiere prin detonarea bombelor nucleare, ca în cazul operaţiunii Plumbbob din 1957.

Unul din cele mai sinistre experimente de acest gen a fost realizat în 1953, în cadrul universităţii Iowa, prin administrarea de iod radioactiv femeilor însărcinate, pentru a se studia pe embrionii avortaţi ulterior, în ce stadiu se află aceştia şi ce cantitate din această substanţă a traversat bariera placentară. Într-o etapă ulterioară a acestui studiu, sponsorizat de Comisia pentru Energia Atomică (CEA) a SUA, cercetătorii criminali au administrat la nou-născuţi, în primele 36 de ore după naştere, iod radioactiv pentru a măsura ulterior concentraţia acestuia în glanda tiroidă. Menţionăm faptul că iodul, după administrare, se concentrază la nivelul glandei tiroide, iar dacă este sub formă radioactivă, distruge ţesutul. Aceşti copii vor fi afectaţi pe viaţă, dar se pare că oamenilor de ştiinţă care participă la experimente nu le pasă.

Un document secret al CEA din 17 aprilie 1947 afirmă: „Este de dorit ca niciun document care se referă la experimente pe oameni şi care poate stârni o reacţie adversă din partea opiniei publice sau poate determina anumite urmăriri penale, să nu fie făcut public.” Aceasta arată că guvernul SUA cunoştea foarte bine riscurile testelor care erau realizate de această comisie.

Experimente pentru dezvoltarea tehnicilor de control mental şi manipulare comportamentală

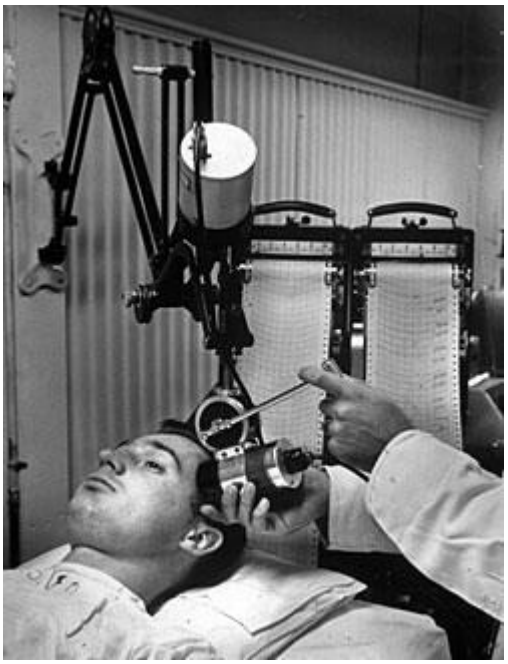

În a doua parte a secolului XX, majoritatea experimentelor pe oameni au fost realizate cu scopul de a găsi substanţe care să influenţeze psihicul, mintea şi comportamentul uman. Multe dintre acestea au fost incluse în cadrul unor programe ale armatei, ale CIA, sau ale altor organizaţii, sub diverse nume: BLUEBIRD, MKULTRA, MKNAOMI, MKSEARCH, OFTEN, CHICKWIT. Majoritatea tehnicilor de spălare a creierului au fost testate în cadrul proiectului QKHILLTOP.

CIA l-a finanţat pe Ewen Cameron pentru a realiza studii referitoare la LSD şi diverse experimente potenţial letale, pe canadieni care erau internaţi pentru afecţiuni minore, cum sunt depresia post-partum sau anxietatea. În perioada 1957-1964, Cameron a supus respectivii oamenii la acţiunea diferitelor medicamente, la electroşocuri şi izolare faţă de orice stimuli senzoriali, pentru a-i aduce pe aceştia într-o stare de „legumă”, în care trebuia să îi menţină timp de trei luni. După ce îi aducea în această stare, Cameron urmărea să „rescrie” psihicul acelor persoane, cu ajutorul unor zgomote specifice sau repetări de fraze. Nu este de mirare faptul că majoritatea oamenilor care au fost supuşi acestor experimente au rămas cu sechele grave.

Experimente de testare a gazelor toxice de luptă

O altă categorie de experimente criminale se referă la dezvoltarea armelor chimice, a căror toxicitate şi eficienţă a fost şi este studiată prin injectarea lor unor “cobai” umani sau prin testare în câmp deschis.

În 1967, la centrul de testare Deseret al armatei SUA, s-a realizat proiectul 112, care implica expunerea soldaţilor la toxine biologice şi substanţe chimice otrăvitoare. Acest experiment avea ca scop declarat verificarea rezistenţei navelor armatei la acţiunea armelor chimice şi biologice. Pe cei care au conceput şi coordonat acest test nu i-a interesat sănătatea militarilor care au fost implicaţi în acest experiment fără acordul lor. Mulţi participanţi „fără voie” s-au plâns de consecinţele negative pe care aceste experimente abominabile le-au avut asupra sănătăţii lor, chiar şi la mulţi ani după aceea.

Toate aceste categorii de experimente şi multe altele scot la iveală, într-un mod cutremurător, până unde poate

duce cruzimea umană. Ne întrebăm care este limita normalităţii acestor presupuşi oameni de ştiinţă? Întreaga omenire a condamnat experimentele medicale din lagărele naziste. Cum va reacţiona opinia publică aflând de experimentele sadice, de-a dreptul criminale care se desfăşoară sub masca îndoielnică a unor bune intenţii?

Citiţi şi:

Renumite institute de cercetare sunt instrumente docile pentru artizanii Noii Ordini Mondiale
MKULTRA. Odioase experimente de control mental şi manipulare comportamentală realizate de CIA
Operaţiunea Paperclip a dus în SUA 1600 de oameni de ştiinţă naziști

Bibliografie:

Rupert Sheldrake – „*Set Them Free*", New Scientist 19th April 2003
Goliszek Andrew, "*In the Name of Science: A History of Secret Programs, Medical Research, and Human Experimentation*," New York, St. Martin's Press, 2003.
David J. Rothman, „*Strangers at the Bedside : a history of how law and bioethics transformed medical decisionmaking*", New York, Basic Books, 1991.
Anne Collins, „*In the Sleep Room: The Story of CIA Brainwashing Experiments in Canada*," Edit.Lester & Orpen Dennys (Toronto), 1988.
"*Military operations aspects of SHAD and Project 112: hearing before the Subcommittee on Health of the Committee on Veterans' Affairs, House of Representatives, One Hundred Seventh Congress, second session, October 9, 2002*", 107th Congress, 2nd session, 107–43, 1–19.
James H. Jones, „*Bad Blood: The Tuskegee Syphilis Experiment*," The Free Press, 1993

MKULTRA. Odioase experimente de control mental şi manipulare comportamentală realizate de CIA

Peste 30 de universităţi şi spitale au realizat experimente cu droguri asupra studenţilor, respectiv pacienţilor, fără ştirea acestora, în cadrul programului secret al CIA denumit MKULTRA.

de Maria Nicola

Motto:
„Trebuie luate precauţii speciale pentru a proteja secretul acestor operaţiuni; informaţiile nu trebuie să ajungă la forţele inamice şi de asemenea trebuie ascunse opiniei publice. Aflarea faptului că CIA desfăşoară activităţi ilicite care încalcă etica şi constituţia poate avea repercusiuni serioase în cercurile politice şi diplomatice." – Documentele proiectului MKULTRA

Chiar şi pentru cei mai agresivi critici ai Agenţiei, dezvăluirile apărute de-a lungul timpului despre anumite operaţiuni executate cu cinism şi sadism de CIA frizează incredibilul. În 1974, ziarul The New York Times publică

informaţii despre activităţi ilegale desfăşurate de CIA pe teritoriul SUA, incluzând experimente de manipulare şi control mental realizate asupra cetăţenilor americani, fără ştirea acestora. Subiectul a atras atenţia Congresului SUA; s-au înfiinţat două comisii de anchetă – o comisie a Congresului (cunoscută sub denumirea Church Comitee) şi o comisie prezidenţială (comisia Rockefeller). Majoritatea documentelor privind respectivele experimente fuseseră distruse de CIA în 1971, dar chiar şi în aceste condiţii, anchetele celor două comisii au fost revelatoare. Raportul public emis în vara anului 1975 a confirmat faptul că CIA şi Departamentul Apărării (Department of Defense) au desfăşurat experimente de control mental asupra unui număr foarte mare de persoane (atât cu ştirea şi acordul lor, cât şi – în procent covârşitor – fără ştirea sau acordul acestora). Aceste experimente făceau parte din programe ample de cercetare şi experimentare privind influenţarea şi controlarea comportamentului uman prin diferite metode, care includ, printre altele, folosirea substanţelor psihoactive (de exemplu droguri precum LSD-ul şi mescalina). Dezvăluiri ulterioare ale unor foşti agenţi CIA au confirmat temerile că experimentele respective nu au fost stopate; chiar şi în prezent continuă să se desfăşoare în SUA procese intentate de victimele acestor experimente.

CIA şi Războiul Rece

CIA (Central Intelligence Agency – Agenţia Centrală de Spionaj) a fost fondată în SUA după al Doilea Război Mondial, în 1947. Presiunea „Războiului Rece" dintre URSS şi SUA a declanşat o suscipiciune aproape paranoidă între cele două superputeri. Această suspiciune reciprocă a justificat proliferarea spionajului, înarmarea, finanţarea unor conflicte colaterale şi înfiinţarea unor instituţii specializate, printre care şi CIA. Statutul constituţional al Agenţiei implica faptul că aceasta nu va desfăşura operaţiuni pe teritoriul SUA, nu are nici un fel de jurisdicţie la nivel naţional şi nu se va implica în chestiuni de siguranţă internă. Încă de la început, statutul iniţial „defensiv" al CIA a fost controversat la cel mai înalt nivel, astfel că, în scurt timp, s-a admis oficial rolul ofensiv al acţiunilor de spionaj.

Războiul Rece a servit ca pretext pentru multe acţiuni nebuneşti, criminale, abominabile sau pur şi simplu imorale. Două exemple sunt suficiente. „Operaţiunea Paperclip" este numele de cod sub care SUA a organizat aducerea oamenilor de ştiinţă naziști în SUA, sub identităţi false, şi includerea lor în programele de cercetare militară. S-a justificat că, altfel, URSS-ul ar fi preluat respectivii oameni de ştiinţă. Operaţiunea MKULTRA, alături de alte proiecte anterioare care vizau manipularea şi controlul mental, au fost justificate de posibile experimente similare desfăşurate în blocul comunist. Primele experimente ale CIA în domeniu au fost cunoscute ca Proiectul Chatter, Proiectul Bluebird şi proiectul Artichoke.

Operaţiunea Artichoke şi LSD-ul

Programul experimental al CIA de control mental denumit „Operaţiunea Artichoke" a fost demarat în 1951. Acest proiect urmărea dezvoltarea unor metode de interogare „speciale şi extreme" care se concentrau asupra căilor şi metodelor de manipulare a minţii umane. El a fost la origine o replică la zvonurile care afirmau că URSS-ul şi China comunistă dezvoltau tehnici de spălare a creierului şi că acestea erau puse în aplicare asupra prizonierilor din războiul din Coreea, care se desfăşura la vremea respectivă şi înghiţea resursele SUA. Pe lângă tehnici de dezorientare, privare de somn, „chirurgie" psihică, electroşocuri, hipnoză, privare senzorială, programul era focalizat asupra folosirii drogurilor (de exemplu amfetaminele şi LSD-ul care tocmai fusese descoperit). Experimentele nu s-au derulat numai în laboratoare sau în case securizate, ci şi în închisori şi spitale de boli mintale.

Operaţiunea Artishoke s-a concentrat de asemenea asupra problemei disponibilizării aşa-zişilor „agenţi

terminaţi", altfel spus asupra găsirii unor metode de inducere a amneziei asupra acelor agenţi operativi care au văzut prea multe şi nu mai ofereau garanţii. Acest gen de experimente au fost la originea zvonurilor despre asasinii denumiţi „candidaţi Manciurieni". În ciuda unor zvonuri care au circulat în anii '50, informaţii oficiale şi detalii întunecate despre acest program au ieşit la lumină abia în 1975 când au fost declasificate anumite documente.

Experimentele cu LSD au fost continuate de proiectul MKULTRA, demarat în 1953. Unele dezvăluiri despre aceste experimente au explodat atunci când familia unui fost ofiţer biochimist, dr. Frank Olson, a intentat proces autorităţilor americane pentru decesul acestuia; oficialii CIA au trebuit să recunoască faptul că prăbuşirea fatală a lui Olson dintr-o clădire din New York s-a datorat experimentelor cu LSD la care a fost supus, fără să-şi dea acordul, în cadrul programului MKULTRA. Investigaţiile ulterioare însă au trezit suspiciuni asupra faptului că biochimistul a fost asasinat pentru că ştia prea multe.

Debutul programului complex MKULTRA

În aprilie 1953, directorul CIA, Alen Dulles, a autorizat demararea programului MKULTRA sub conducerea doctorului Sidney Gottlieb. Având la dispoziţie 6 procente din bugetul CIA, acest program a extins experimentele de control mental ale „Operaţiunii Artichoke" de la nivelul spionilor la nivel de masă, vizând controlul la nivelul unei armate aflate pe câmpul de bătaie sau chiar controlul întregii populaţii civile.

Originea acestor experimente de control mental se pare însă că merge mai înainte în timp. Se cunoaşte la ora actuală faptul că după înfrângerea Germaniei Naziste în cel de-al doilea război mondial, SUA a scos din Germania elita cercetătorilor ştiinţifici ai celui de-al treilea Reich (aşa-numita operaţiune „Paperclip"). Gottlieb a avut astfel la dispoziţie, nu doar documentaţia experimentelor de manipulare din lagărele de concentrare naziste (în special Dachau), ci şi o parte din „experţii" care le-au conceput.

Experimentele cu droguri, radiaţii, microunde şi ultrasunete din cadrul programului MKULTRA s-au realizat asupra prizonierilor de război, asupra soldaţilor, dar şi asupra unor pacienţi din spitale psihiatrice sau asupra populaţiei. Un exemplu inedit îl constituie aşa-numitele „case securizate" în care se desfăşurau experimente. Printre acestea se numărau bordeluri în care se administrau substanţe psihodinamizante atât prostituatelor cât şi clienţilor; comportamentul lor era observat prin oglinzi semitransparente.

Proiecte şi subprograme ale MKULTRA

Puţinele documente care nu au fost distruse de CIA revelează amploarea programului MKULTRA; nu mai puţin de 150 de proiecte se desfăşurau în cadrul acestuia. Informaţiile cele mai precise disponibile la ora actuală despre subprogramele şi proiectele din cadrul MKULTRA se datorează Arhivei Naţionale de Securitate, un institut de cercetare fondat în SUA de un grup de ziarişti, care colecţionează şi publică documente declasificate obţinute de la diferite instituţii în virtutea dreptului la informare.

Documentele dezvăluie implicarea a peste 30 de Universităţi şi Instituţii în proiectele MKULTRA. Iată numai câteva dintre cele 150 de proiecte: Experimente de hipnoză realizate la universitatea Denver, Experimente desfăşurate la Boston Psychopathic Hospital, Studierea depresivilor, a

schizofrenicilor şi alcoolicilor, Modificarea personalităţii, Manual de magie, Experimente cu LSD asupra studenţilor, Inducerea infirmităţilor, Fabricarea drogurilor, Recoltarea plantelor psihodinamizante, Combinarea drogurilor, hipnozei şi privării senzoriale, Somnul şi insomnia, Combinarea izolării şi electroşocurilor, Experimente asupra refugiaţilor unguri, Substanţe alergene, Taberele de copii, Influenţarea preocupărilor copiilor, Grupurile de adolescenţi, Sugestii subliminale etc. Aceste documente atestă realizarea de experimente cu droguri şi hipnoză asupra studenţilor în zeci de universităţi SUA, fără cunoştinţa sau acordul studenţilor.

CIA a cheltuit milioane de dolari în studiile metodelor de influenţare şi controlare a minţii umane prin intermediul drogurilor. Un document MKULTRA din 1955 enumeră studiile efectuate asupra substanţelor care afectează comportamentul, psihicul şi mentalul, clasificându-le astfel:
- substanţe care generează un comportament impulsiv şi imposibilitatea de a raţiona pâna la punctul în care subiectul să se discrediteze în public
- substanţe care măresc eficienţa mentală şi îmbunătăţesc percepţiile
- materiale care previn sau elimină beţia provocată de alcool
- substanţe care intensifică efectul alcoolului şi starea de beţie
- substanţe care induc (reversibil) simptomele unor afecţiuni psihomentale cunoscute
- materiale care uşurează inducerea stării de hipnoză şi o fac mai „eficientă”
- substanţe care întăresc rezistenţa la privaţiuni, tortură şi presiuni în timpul interogatoriilor sau spălării creierului
- materiale care induc amnezia (pierderea parţială sau completă a memoriei)
- metode fizice care induc stări de şoc şi confuzie şi care pot fi utilizate pe ascuns
- substanţe care produc handicapuri fizice precum paralizia picioarelor, anemie
- substanţe care induc stări euforice, fără a avea efecte secundare
- substanţe care alterează personalitatea şi stimulează dependenţa de o altă persoană
- substanţe care generează stări de confuzie mentală alterând capacitaea de a raţiona
- substanţe care diminuează voinţa şi eficienţa în muncă, atunci când sunt administrate în cantităţi infime, nedetectabile
- substanţe care generează slăbiciune şi distorsionează percepţiile vizuale şi auditive, preferabil fără efecte permanente
- substanţe care pot fi administrate pe ascuns, în cantităţi infime, pentru a face imposibilă orice activitate fizică.

Câteva experimente zguduitoare

Un experiment deosebit de odios s-a desfăşurat la Spitalul Comunitar din Lexington, Kentucky, sub conducerea doctorului Harris Isabel. Acesta a fost angajat de CIA pentru a crea o serie de droguri sintetice. În acest scop, el a făcut experimente asupra pacienţilor săi, în special asupra celor de culoare. Partea tragică este că spitalul respectiv era o unitate de recuperare a dependenţilor de droguri şi alcool. În loc să îi trateze pe cei care se internau acolo de bunăvoie, personalul medical le administra cantităţi mari de droguri. Uneori se făcea aceasta fără ştirea sau asentimentul pacienţilor, alteori era exploatată efectiv dependenţa lor. LSD-ul, morfina, mescalina, marijuana şi scopalamina sunt doar câteva dintre substanţele experimentate.

Una dintre tehnicile investigate implica administrarea, practic continuă a LSD-ului, în cantităţi foarte mari, pentru perioade lungi de timp (peste două luni). O altă tehnică urmărea combinarea efectelor barbituricelor (injectate într-un braţ) cu amfetaminele (injectate în celălalt braţ, după ce pacientul adormea). Scopul era ca subiectul să poată fi interogat în somn. Alte experimente combinau drogurile foarte tari (heroina, de exemplu) cu alcoolul.

Experimente MKULTRA s-au desfăşurat şi în Canada, prin intermediul medicului Donald Cameron, care a fost recrutat de CIA când lucra la Institutul Allan Memorial Institute din cadrul Universităţii Mc Gill din Montreal. El

era plătit de CIA pentru a face experimente din programul MKULTRA pe pacienţii săi. În afară de LSD, Cameron experimenta diferite substanţe cu efect paralizant şi terapia cu electroşocuri de 30-40 ori mai intense decât în terapia convenţională. El inducea pacienţilor o stare de comă de lungă durată prin intermediul unor droguri (este cunoscut un caz în care un pacient a fost menţinut trei luni în comă) şi în acest timp le punea benzi cu sugestii sau zgomote. Alegând pacienţi care fuseseră internaţi pentru tulburări minore, precum anxietate sau depresie postnatală, el a obţinut efecte ireversibile asupra acestora, distrugându-i la modul cel mai concret. Ca efecte ale tehnicilor aplicate, pacienţii uitau să vorbească, nu îşi mai recunoşteau părinţii, deveneau convinşi că investigatorii sunt părinţii lor. Incontinenţa şi amnezia sunt efectele cele mai neînsemnate ale procedeelor experimentate de Cameron.

Acest personaj odios era considerat o somitate în lumea ştiinţifică. El era preşedintele Asociaţiei Mondiale de Psihiatrie, preşedintele Asociaţiei Psihiatrice din SUA şi a celei din Canada în acelaşi timp. El făcuse parte de asemenea din tribunalul medical de la Nürenberg. Aşa-numitele „experimente canadiene" ale MKULTRA au ieşit la iveală mult mai târziu, în 1984. Cea mai şocantă dezvăluire a fost faptul că autorităţile canadiene nu numai că ştiau despre aceste experimente, dar chiar au aprobat desfăşurarea lor.

Problema recrutării subiecţilor era rezolvată şi prin şantaj. CIA avea control asupra unui număr relativ mare de bordeluri, în care filma pe ascuns tot ce se petrecea. Unele bordeluri erau amenajate ca veritabile case securizate de studiu şi analiză. Fie vizitatorii erau drogaţi fără ştirea lor şi filmaţi pentru a li se analiza comportamentul, fie erau şantajaţi prin anumite filmări pentru a accepta să se supună testelor.

Mai mult chiar, prin metode de control mental ale proiectului MKULTRA au fost „antrenate" un număr mare de prostituate. Scopul era, printre altele, punerea lor la dispoziţia unor personaje politice importante. Drogurile şi alte metode manipulative erau folosite pentru spălarea pe creier a acestor fiinţe chinuite, pentru ca ele să menţină discreţia şi să se supună tuturor capriciilor clienţilor lor. Pe de altă parte, ca orice altă agenţie de spionaj, CIA avea pe statul de plată numeroşi „agenţi" care de fapt erau prostituate.

Experimente de manipulare cu unde electromagnetice

Oficialii CIA au declarat că experimentele cu droguri au fost abandonate în anii '60, pentru că nu s-au obţinut rezultate notabile. Nu există însă nicio garanţie că acesta ar fi adevărul, mai ales că foşti salariaţi ai CIA au confirmat prin declaraţii publice continuarea certă a experimentelor cu droguri mai târziu, în anii '80 şi chiar şi în prezent. Alte surse din CIA au declarat că eforturile de cercetare s-au focalizat asupra „psihoelectronicii" – manipularea cu ajutorul şocurilor electrice.

Doctorul Jose Delgado, neurofiziolog la Universitatea Yale, a beneficiat de finanţare pentru experimentele sale de stimulare electrică a creierului. Prin implantarea unor electrozi în creier, Delgado a descoperit că putea avea o mare putere asupra subiecţilor săi. El a creat nişte dispozitive electronice care operau pe bază de unde radio de frecvenţă medie. Receptorul implantat la nivelul creierului permitea modificarea stării psihice într-o plajă foarte largă (dar numai negativă). Stările induse includeau furia, dorinţa necontrolată şi oboseala. Delgado a ajuns la concluzia că atât mişcările, cât şi emoţiile şi comportamentul pot fi comandate prin impulsuri electrice.

Experimentele realizate de dr. Ross Adey de la Universitatea din California au demonstrat posibilitatea de a influenţa undele cerebrale prin intermediul unor unde radio specifice. Un alt om de ştiinţă, Allen Frey, a realizat experimente de inducere a somnului la distanţă, prin intermediul undelor electromagnetice. De asemenea, el a

reuşit inducerea unor zgomote şi a altor perturbări senzoriale prin intermediul undelor radio (subiectul auzea zgomote care nu existau de fapt). Experimentele sale au fost continuate de Joseph Sharp, care a reuşit să transmită cuvinte prin intermediul undelor radio. Toate aceste experimente ştiinţifice ar fi putut fi folosite şi în scopuri benefice, dar din păcate au fost muşamalizate şi apoi monopolizate de agenţiile de spionaj.

În 1974, J.F. Scapitz a experimentat combinarea acestor experimente şi tehnologii care folosesc undele electromagnetice cu experimentele iniţiale de hipnoză din cadrul proiectului MKULTRA. Astfel, prin transmiterea unor sugestii sau comenzi rostite de un hipnotizator experimentat se acţiona direct la nivel subconştient asupra subiecţilor, fără ca aceştia să realizeze că se petrece ceva.

Conexiuni posibile

Mişcarea hippie şi aşa-numita „vară a iubirii" din anul 1967 sunt, afirmă specialiştii, corelate cu experimentele cu LSD realizate asupra populaţiei SUA şi în special asupra tineretului american, în cadrul MKULTRA şi posibil şi al altor programe secrete.

Unii cercetători care au analizat documentaţia existentă despre programul MKULTRA asociază cu acesta anumite asasinate celebre. Se pare astfel că, atât asasinul lui Robert F. Kennedy, cât şi asasinul premierului israelian Itzchak Rabin au fost subiecţi ai unor experimente de programare mentală.

S-a lansat aceeaşi ipoteză şi privitor la uciderea congresmanului Leo Ryan în timp ce acesta realiza o investigaţie în Jonestown. Mai mult, cutremurătorul genocid de la Jonestown, când 900 de persoane din gruparea „Templul Soarelui" condusă de Jim Jones au murit într-o presupusă sinucidere colectivă, se pare că a fost declanşat prin metodele de control mental dezvoltate de CIA.

Există de asemenea mărturii conform cărora anumite activităţi oculte de genul celor care se desfăşoară în subteranele de la Bohemian Grove, care implică ritualuri satanice combinate cu orgii sexuale şi ajung uneori chiar la sacrificii umane, folosesc pe post de victime persoane care au fost supuse perioade îndelungate tehnicilor de spălare pe creier şi de control mental din cadrul programului MKULTRA.

Citiţi şi:
Operaţiunea Northwood: dovada cutremurătoare că SUA a pus la cale acţiuni teroriste împotriva cetăţenilor americani
Proiectul Blue Beam intenţionează simularea venirii lui Iisus pentru a manipula oamenii şi a distruge credinţa şi religiile
Cei puternici şi bogaţi îşi fac de cap în tabăra de la Bohemian Grove

Vă recomandăm să vizionaţi un scurt documentar despre MKULTRA:
http://www.youtube.com/watch?v=OkwSC8qE7xE

Bibliografie:

Cathy O'Brien (with Mark Phillips), Trance Formation of America, 1995.
David Black, Acid: The Secret History of LSD. London: Vision, 1998.

W. H. Bowart, Operation Mind Control: Our Secret Governments's War Against Its Own People. New York: Dell, 1978.
Frank Camper, The Mk/Ultra Secret. Savannah, GA: Christopher Scott Publishing, 1997.
Anne Collins, In the Sleep Room: The Story of CIA Brainwashing Experiments in Canada. Toronto: Key Porter Books, 1998.
Joseph Douglass, Betrayed. 1st Books Library, 492, 2002.
Alfred McCoy, A Question of Torture: CIA Interrogation, from the Cold War to the War on Terror. Metropolitan Books, 2006
Gordon Thomas, Journey into Madness: The True Story of Secret CIA Mind Control and Medical Abuse. New York: Bantam, 1989
J. Vankin, J. Whalin, 80 Greatest Conspiracies of All Time. Citadel Press, 2004
documentele MKULTRA:
http://www.nemasys.com/rahome/library/programming/mkultra.shtml

Operaţiunea Paperclip a dus în SUA 1600 de oameni de ştiinţă nazişti

Criminali de război şi ofiţeri SS au căpătat poziţii proeminente în comunitatea ştiinţifică din SUA

de Maria Nicola

„Paperclip" înseamnă agrafă de birou. Un nume inofensiv sub care se ascunde una dintre cele mai mari minciuni ale secolului XX. 1600 de oameni de ştiinţă nazişti au fost duşi în SUA, după cel de-al Doilea Război Mondial. Majoritatea erau susţinători convinşi ai ideilor naziste, ofiţeri SS, lideri ai celui de-al treilea Reich şi criminali de război. Serviciile secrete ale SUA le-au „curăţat" biografiile şi CV-urile şi, astfel, aceştia au primit cetăţenie americană şi au fost angajaţi să lucreze pentru armata SUA sau pentru diferite institute de cercetare. Faptul că în SUA, aceşti oameni de ştiinţă nazişti au pus bazele unor institute şi programe de cercetare (inclusiv programul spaţial al NASA), discipline, teorii, orientări educaţionale, oferă o perspectivă terifiantă. Sau, mai degrabă, ne ajută să înţelegem mai bine de ce ştiinţa contemporană este atât de destructiv orientată şi de ce educaţia este atât de defectuoasă.

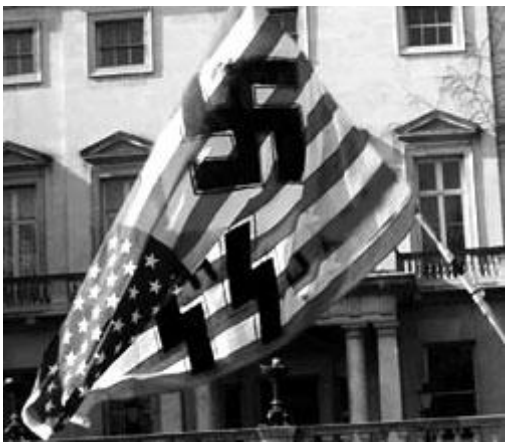

Ultima bătălie a celui de-al Doilea Război Mondial nu s-a dat pe câmpul de luptă, ci a reprezentat o cursă disperată pentru a pune mâna pe tehnologia celui de-al Treilea Reich. În 1945, Aliaţii se confruntaseră deja cu o parte dintre rezultatele tehnologice ale nemţilor în domeniul militar: rachete teleghidate, farfurii zburătoare, avioane cu reacţie. Ei se temeau să nu existe alte proiecte secrete. După o cursă disperată, agenţiile de spionaj ale SUA au reuşit să pună mâna pe o cantitate uriaşă de documentaţie ştiinţifică şi au dus în SUA sute de oameni de ştiinţă germani, pentru a-i interoga despre cercetările şi proiectele lor. Nu era vorba numai de tehnologie militară, ci şi de experimente de control mental, cercetări medicale, sociale, electronice, aeronautice, de fizică atomică. Apoi, din aproape în aproape, s-a ajuns la ideea de a-i aduce pe aceşti oameni de ştiinţă în SUA, împreună cu familiile lor, şi a-i angaja să lucreze în cadrul proiectelor ştiinţifice americane.

Operaţiunea LUSTY – vânătoarea de tehnologie aeronautică

Încă din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, serviciile de spionaj ale armatei SUA aveau în obiectiv, printre altele, investigaţii privind tehnologia militară germană. Echipe speciale erau trimise pe front sau în Germania pentru a pune mâna pe rapoarte tehnice şi ştiinţifice, arme, avioane, echipamente, inclusiv rămăşiţele avioanelor prăbuşite, pentru a extrage cât mai multe informaţii. Echipele de spionaj tehnic ale SUA erau antrenate la o şcoală militară specială din Ohio. Acestora li se adăugau 32 de unităţi de spionaj tehnologic ale Aliaţilor.

La încheierea războiului, în 1945, spionajul tehnologic a fost declarat una dintre priorităţile serviciilor secrete ale SUA. Atunci a fost demarată operaţiunea LUSTY, care se referea la exploatarea tehnologiei aeronautice secrete a Luftwaffe (aviaţia armatei naziste). LUSTY a demarat, cu scopul de a extrage maximul de beneficii din documentele ştiinţifice, facilităţile de cercetare şi echipamentele aeronautice ale aviaţiei naziste. Operaţiunea avea două echipe şi direcţii de acţiune: prima, sub comanda colonelului Harold R. Watson, fost pilot de testare, colecţiona avioane şi arme, pentru analiza lor în SUA. Cea de-a doua echipă recruta oameni de ştiinţă, căuta documente ştiinţifice şi investiga laboratoarele de cercetare şi platformele de testare.

Echipa lui Watson a recrutat rapid un număr de piloţi de testare germani pentru a transporta aeronavele germane în SUA. În mod similar, au fost recrutaţi şi cercetători ştiinţifici, iniţial pentru a traduce documentaţia şi a da anumite explicaţii tehnologice. Ulterior, ei au fost „păstraţi” în SUA ca „resursă intelectuală”. Proiectul s-a extins gradat şi pentru alte domenii, nu doar pentru aeronautică.

Oamenii de ştiinţă germani au ales SUA

Membrii proiectului Paperclip

Pierderea războiului era iminentă pentru Germania, încă de la începutul anului 1945. Propaganda nazistă, una dintre cele mai eficiente în ceea ce priveşte manipularea maselor, încuraja populaţia vorbind de „armele minune” care vor distruge armatele aliaţilor, inclusiv de celebrele rachete V2, care ar fi făcut imposibilă apropierea oricăror avioane de Berlin. Totuşi, în diferite cercuri, existau oameni suficient de realişti, care să aibă în vedere anumite planuri pentru eventualitatea pierderii războiului.

În fabrica de rachete din Peenemunde, directorul tehnic Wehrner von Braun a intuit iminenţa capitulării, datorită ordinelor contradictorii primite de la ofiţerii superiori SS. În cadrul unei întâlniri secrete cu apropiaţii săi, el a avansat ideea că superioritatea tehnologică a germanilor poate fi o „carte-blanche” pentru oamenii de ştiinţă. Negociind diferitele resurse tehnologice şi ştiinţifice, aceştia vor putea beneficia de un tratament privilegiat din partea aliaţilor, după pierderea războiului. În viziunea sa, ei puteau să aleagă cui să se predea – URSS-ului, Angliei sau SUA – şi au ales SUA. În eventualitatea unui atac asupra fabricii din Peenemunde, 14 tone de documentaţie au fost ascunse în minele din munţi. Toată această documentaţie a fost predată ulterior serviciilor secrete ale SUA.

Victoria forţelor aliaţilor în Europa s-a proclamat pe 7 mai 1945, odată cu capitularea armatei germane. La scurt timp după aceea, Magnus von Braun, fratele profesorului dr. Wehrner von Braun, a fost trimis să contacteze autorităţile americane şi să le informeze că mulţi mare dintre cercetătorii şi tehnicienii de la staţia de rachete Peenemunde, care fugiseră după învingerea Germaniei, trăiau în sătucurile împrăştiate în munţii Alpi şi erau dispuşi să se predea armatei SUA.

Overcast şi Paperclip – „ Vânătoarea de capete”

150 de oameni de ştiinţă au fost curând contactaţi şi investigaţi de serviciile secrete americane. Toţi au fost angajaţi cu contracte (pentru început, de cinci ani), în SUA. Primii dintre ei au început să lucreze pentru

armata SUA chiar de la jumătatea anului 1945. SUA s-a angajat să aibă grijă de familiile acestora în Germania şi ulterior să le aducă familiile în SUA. Aşa a început Operaţiunea „Overcast", rebotezată ulterior „Paperclip". Realizând progresul tehnologic şi ştiinţific al Germaniei Naziste, autorităţile americane nu au văzut decât avantaje în aducerea acestor oameni de ştiinţă în SUA. Dar cel mai mare avantaj era, în viziunea lor, ca aceştia să nu ajungă să lucreze pentru Uniunea Sovietică, marele inamic al Americii.

După încheierea războiului, a început vânătoarea criminalilor de război – ofiţerii superiori SS şi Gestapo şi liderii partidului nazist. Dar înafara serviciilor secrete „clasice" existau şi cele care „vânau capete" – aşa cum fac acum corporaţiile care caută să angajeze oamenii cei mai performanţi. O agenţie specială se ocupa de recrutarea cercetătorilor şi tehnicienilor germani pentru a lucra la proiectele de cercetare americane: Joint Intelligence Objectives Agency (JIOA), sub conducerea căpitanului Bosquet N. Wev. „Vânătoarea de capete", familiară pe piaţa muncii în ultima vreme, nu e prin urmare, ceva foarte nou…

Operaţiunea a primit numele de „Paperclip" (cuvânt care înseamnă agrafă de birou) de la agrafa cu care formularul de imigrare era ataşat documentelor personale ale „recruţilor ştiinţifici", acest formular fiind o promisiune implicită a naturalizării sau acordării cetăţeniei americane. Sub auspiciile acestui program, urmat de alte programe similare până în anii '70, peste 1600 de oameni de ştiinţă germani au fost aduşi, pe ascuns, în SUA împreună cu familiile lor şi li s-a acordat cetăţenie. Politica guvernului SUA declara că „naziştii convinşi" şi criminalii de război nu au dreptul să intre pe teritoriul SUA. Din acest motiv, proiectul Paperclip a fost controversat încă de la început şi desigur, clasificat, pentru a evita discuţiile publice.

Paperclip, între versiunea oficială şi manevrele CIA

Preşedintele SUA, Harry Truman a autorizat în 1946 demararea oficială a proiectului Paperclip. La ora respectivă, primii 150 de oameni de ştiinţă fuseseră deja aduşi şi angajaţi în SUA. Truman a introdus un amendament privind "inadmisibilitatea foştilor membrii ai Partidului Nazist, a suporterilor activi ai nazismului şi militarismului". Directorul JIOA a replicat că oamenii de ştiinţă germani erau numai formal membri ai organizaţiilor naziste (lucru obligatoriu pentru a putea ocupa anumite funcţii importante) şi erau politic inactivi. Convenabil, dar discutabil, în actele tuturor "recruţilor ştiinţifici" importaţi de SUA se regăseşte – aşa cum a reieşit după declasificarea documentelor respective din Arhivele Naţionale ale SUA – aceeaşi formulă: "membru formal al Partidului Nazist, politic inactiv".

Responsabilă cu investigarea trecutului oamenilor de ştiinţă propuşi pentru angajare şi imigrare în SUA, Agenţia JIOA a finalizat cercetările pentru primul lot şi a înaintat primele dosare Departamentului de Stat şi Departamentului de Justiţie în februarie 1947. Reprezentantul Departamentului de Stat a declarat că dosarele erau acuzatoare şi că toţi cei selecţionaţi sunt "nazişti convinşi", astfel că toate cererile de acordare a vizei au fost respinse. Wev, directorul JIOA, a scris un memoriu în care avertiza asupra faptului că oamenii de ştiinţă respectivi, dacă ar fi fost trimişi înapoi în Germania, vor putea fi folosiţi de inamicii Americii, şi această posibilitate ar reprezenta o ameninţare mult mai mare decât convingerile lor naziste. El se referea la precauţiile Departamentului de Stat în termeni ireverenţioşi: "eforturile de a lovi în continuare un cal nazist deja mort". Acelaşi personaj considera că, după înfrângerea Germaniei, comunismul era o ameninţare mult mai mare decât nazismul.

Nu este pentru prima dată în istoria serviciilor secrete când conducătorii acestora, convinşi că ştiu ei mai bine care este interesul naţional şi binele public, iau decizii peste capul preşedinţilor SUA şi al organizaţiilor democratice. Şi în cazul proiectului Paperclip, serviciile secrete şi-au urmat cu tenacitate scopul propus şi au reuşit până la urmă să aducă în SUA toate persoanele vizate.

Conexiuni la vârf între CIA şi spionajul nazist

Comandantul Wev a decis să ocolească legea şi a găsit sprijin la CIA. După ce JIOA a început investigaţiile pentru realizarea dosarelor oamenilor de ştiinţă naziști, directorul CIA, Allen Dulles s-a întâlnit cu liderul spionajului nazist, Reinhard Gehlen şi au găsit împreună soluţia. Gehlen le-a oferit americanilor reţeaua amplă de spionaj pe care reuşise să o infiltreze în URSS, în schimbul promisiunii că SUA va "importa" întreaga sa unitate de spionaj, care urma să continue să funcţioneze în cadrul CIA.

În acelaşi sens, Dulles a dat ordin să fie rescrise dosarele oamenilor de ştiinţă germani pentru eliminarea tuturor elementelor incriminatoare. Importarea spionilor, dar şi a cercetărilor "ştiinţifice" din domeniul spionajului, este o explicaţie posibilă pentru proliferarea ulterioară la nivelul CIA a proiectelor nebuneşti de genul ARTICHOKE, MK-ULTRA, Midnight Climax (proiecte de manipulare mentală incluzând tehnici de interogare).

Aşa se face că dosarele oamenilor de ştiinţă au fost "curăţate" de orice referire la nazism şi, până în 1955, numai în cadrul proiectului Paperclip, peste 700 de oameni de ştiinţă germani au primit cetăţenie americană şi poziţii proeminente în comunitatea ştiinţifică americană. Mulţi dintre ei fuseseră ofiţeri SS, membri ai Gestapo-ului, lideri ai partidului Nazist, făcuseră experimente inumane pe prizonierii de război şi erau criminali de război. Per total, numărul "recruţilor ştiinţifici" se pare însă că depăşeşte 1600 – incluzându-i pe cei aduşi în SUA înainte de 1947 în cadrul altor proiecte colaterale care au continuat şi după 1955.

Uluitor este nu doar succesul acestor manevre, ci faptul că au reuşit să fie ascunse faţă de opinia publică. În ciuda unor informaţii şi a unor lucrări care au apărut în anii '70, de-abia în 1985 dezvăluirile despre acest subiect încep să facă vâlvă. Linda Hunt scrie un cutremurător articol de investigaţie în Buletinul Fizicienilor Atomişti (Bulletin of the Atomic Scientists) în 1985, articol în care arată că a examinat mai bine de 130 de rapoarte asupra unor subiecţi ai proiectului Paperclip şi că fiecare dosar fusese modificat pentru a elimina menţiunile privind ameninţarea la adresa securităţii naţionale pe care respectivii o reprezentau.

Figuri proeminente: trei exemple

Un bun exemplu privind modificarea dosarelor este cazul lui Wehrner von Braun, despre care am mai vorbit. În ceea ce-l priveşte, un raport din 18 septembrie 1947 îl considera pe acesta: "o ameninţare la adresa securităţii naţionale". În luna februarie 1948 însă, apare un nou raport care afirmă că "nu există nici o informaţie incriminatoare despre subiect. El nu poate fi o ameninţare din punct de vedere al securităţii."

Wehner von Braun, ofiţer SS, a fost timp de opt ani directorul staţiei de rachete de la Peenemunde şi, sub conducerea lui, au fost produse armele care au devastat Anglia în bombardamentele din 1944-1945. În ciuda acestui fapt, el a fost printre primii recrutaţi de SUA şi angajat de armata americană. Mai mult decât atât, el a devenit celebru la începutul anilor '60 ca director al centrului spaţial NASA, Marshall Space Flight Center şi este considerat "părintele" programului spaţial al SUA.

Probabil cel mai proeminent medic adus în SUA de proiectul Paperclip a fost doctorul Hubertus Strughold. În timpul războiului, el a fost director al Institutului aeromedical al Luftwaffe (aviaţia nazistă). Naziştii au realizat

experimente medicale criminale asupra prizonierilor din lagăre. Una dintre temele specifice de cercetare medicală în aviaţie era legată de influenţa condiţiilor extreme de zbor asupra piloţilor – în lagărul de la Dachau, de exemplu, existau anumite camere depresurizate în care se simulau condiţiile de înaltă altitudine. Deşi nu există dovezi care să îl lege personal pe Strughold de aceste experimente, cariera sa de succes atestă afilierea sa, nu doar formală, la Partidul Nazist.

Trecutul nazist al lui Strughold a fost uitat pe baza recomandărilor comandantului JIOA însuşi. După ce a lucrat ani de zile în cadrul SAM – School of Aerospace Medicine, Şcoala de Medicină Aerospaţială – aparţinând de Aviaţia Militară a SUA (US Air Force), Strughold este cunoscut acum ca "părintele medicinii spaţiale". Biblioteca de la SAM îi poartă numele şi a primit nenumărate distincţii publice în SUA.

Un al treilea exemplu este Erich Traub, care conducea în Germania nazistă un laborator de cercetare privind armele biologice şi lucra sub directa îndrumare a lui Heinirich Himmler (nr. 2 în al treilea Reich, după Hitler). Denumirea conspirativă a acestor cercetări era "Programul de cercetări despre cancer". Traub îşi făcuse studiile în SUA la Institutul Rockfeller în anii '30 şi era implicat în activităţi de propagandă nazistă pe teritoriul SUA încă de atunci. Rămas în Germania după sfârşitul războiului, a lucrat pentru ruşi în cadrul aceluiaşi laborator care urmărea crearea de arme biologice.

Adus în SUA în 1952 pentru a fi intervievat ca „expert virusolog" a fost imediat racolat în cadrul proiectului Paperclip. Trecutul nazist şi implicarea sa în rău-famatul program nazist de cercetare pentru obţinerea unor arme biologice au fost şterse cu buretele la solicitarea unor înalţi militari. În SUA, Traub a lucrat la un proiect extrem de controversat de elaborare a unor arme biologice în cadrul bazei experimentale Plum Island. La numai şase ani de la angajarea sa, el a fost numit director al centrului experimental. Aici se realizează, oficial, cercetări asupra bolilor la animale, dar în spatele acestei faţade este vorba de cercetări privind crearea unor virusuri şi arme biologice.

Două ramuri ale aceleiaşi organizaţii oculte

O altă operaţiune secretă cutremurătoare, asemănătoare proiectului Paperclip, este Proiectul Rat Line (sau Rat Run, fuga şobolanilor) – prin care au fost „salvaţi" ofiţerii superiori ai SS şi Gestapo, marii criminali de război fiind făcuţi scăpaţi în America Latină şi primind noi identităţi. În cadrul Operaţiunii Rat Line este dovedită deja implicarea lojii masonice italiene P2 şi a Vaticanului, precum şi a grupării masonice Cavalerii de Malta.

Oficial, Proiectul Paperclip a fost stopat în 1957, când Germania (RFG) a protestat faţă de SUA că a secătuit-o de „resurse umane ştiinţifice". Nu s-a făcut nici un comentariu la nivel diplomatic despre sprijinirea şi protejarea naziştilor de către SUA.

Consecinţele acestui proiect sunt incalculabile. Categoric, epoca pe care o trăim este determinată mai mult de acţiunile serviciilor secrete decât de istoria oficială. Faptul că „inteligenţele" aflate în spatele maşinii de război naziste au ajuns să aibă poziţii proeminente în comunitatea ştiinţifică din SUA şi în armata SUA şi-a pus amprenta asupra evoluţiei acestei superputeri.

Cruzimea manifestată de armata americană în confruntările militare recente şi arbitrarul acestor războaie nu are

de ce să ne mire, pe acest fundal. Pe de altă parte, „frăţia” dintre Thule (societatea secretă ocultă nazistă) şi ordinul american masonic Skull&Bones şi-a spus cuvântul şi, prin proiecte precum Paperclip şi Rat Line, a dus la reunirea celor două ramuri ale aceleiaşi secte satanice.

Citiţi şi:
MKULTRA. Odioase experimente de control mental şi manipulare comportamentală realizate de CIA

Cavalerii de Malta: O organizaţie ocultă suprastatală cu un trecut dubios

Societatea secretă THULE l-a antrenat pe Hitler, prin ritualuri satanice, să devină Antichristul

Bibliografie:
W. Samuel, American Raiders: The Race to Capture the Luftwaffe's Secrets, United Press, 2005
C. Lasby, Project Paperclip: German Scientists and the Cold War, Scribner 1975
L. Martin, Secret Agenda: The United States Government, Nazi Scientists, and Project Paperclip, 1945 to 1990, St Martins Press, 1991
G. Thomas, Journey Into Madness, Bantam, 1990
M. Miller, Plain Speaking: An Oral Biography of Harry S. Truman, Publishing Group, 1986
Monika Jensen-Stevenson and William Stevenson Kiss the Boys Goodbye, E P Dutton, 1990
G. Posner and J. Ware, Mengele: The Complete Story, Cooper Square Press, 2000
C. Simpson, Blowback, America's Recruitment of Nazis and its Effects on the Cold War, Grove Pr, 1988
H. Kruger, The Great Heroin Coup, Drug's, Intelligence & International Fascism, Black Rose Books, 2000

Renumite institute de cercetare sunt instrumente docile pentru artizanii Noii Ordini Mondiale

Prin studii, expertize şi consultanţa oferită, acestea influenţează deciziile politico-economice şi militare majore la nivel mondial

de George Preda

În planurile oculte de stăpânire a lumii, organizaţii precum Consiliul de Relaţii Externe, Comisia Trilaterală sau gruparea Bilderberg nu acţionează niciodată direct, ci prin intermediul unui plan foarte elaborat, deşi în esenţă simplu. Ca parte a acestui plan, “elita” a creat Institute de Studii şi Cercetare care să le ofere un cadru “ştiinţific” şi o motivaţie consistentă şi bine justificată pentru acţiunile lor. Nu întâmplător toate aceste organizaţii oculte finanţează institute de cercetare în domenii precum politică, studii strategice, conflicte militare, economie etc. Mai mult, membrii acestor organizaţii (Consiliul pentru Relaţii Externe, Comisia Trilaterală, Gruparea Bilderberg) se regăsesc atât în Consiliile Directoare ale acestor Institute, cât şi la catedrele didactice ale Facultăţilor în care sunt pregătiţi viitori membri care vor ocupa poziţii cheie în guverne şi în organizaţiile globaliste. Multe astfel de institute sunt prezentate ca fiind totodată şi organizaţii de caritate, pentru a scăpa astfel de taxe şi pentru a-şi masca activităţile şi interesele reale. Vă prezentăm în acest articol pentru început cinci astfel de Institute.

Institutul pentru Economie Internaţională
The Institute for International Economics (IIE)

Este o organizaţie cheie, una dintre cele în care îi putem identifica pe membrii importanţi ai “elitei”. Fondat în 1981, acest institut are doar 60 de angajaţi şi un buget anual de 7 milioane dolari. Potrivit propriei pagini de web, Institutul pentru Economie Internaţională este un institut de cercetare privat, nonprofit, independent dedicat studiului politicii economice internaţionale. Din 1981 şi până în prezent, institutul a oferit studii de actualitate, analize obiective şi soluţii concrete la problemele esenţiale ale economiei internaţionale. Insitutul încearcă să anticipeze problemele şi chestiunile de interes care apar şi să fie pregătit să ofere idei practice, să informeze şi să modeleze dezbaterile publice. Audienţa Institutului include oficiali guvernamentali, legislatori, oameni de afaceri, lideri sindicali, manageri şi angajaţi ai organizaţiilor internaţionale, profesori universitari, studenţi, alte institute de cercetare şi organizaţii neguvernamentale, mass-media şi publicul larg, atât în SUA cât şi în restul lumii.

Aceste scopuri ne apar însă în cu totul altă lumină dacă examinăm consiliul director al IIE. Peter G. Peterson (foto), membru în Comisia Trilaterală încă de la formarea sa, este Chairmanul consiliului. Anthony M. Solomon, Consultant al Comisiei Trilaterale din 1973, este preşedinte onorific al comitetului executiv. Solomon a mai fost Preşedinte şi Director executiv al Băncii de Rezervă Federală din New York şi Secretar al Trezoreriei.

Alţi 12 membri ai Comisiei Trilaterale, inclusiv David Rochefeller, fac parte din comitetul director al IIE! Nu întâmplător, printre indeile promovate de IIE, un loc important îl ocupă globalizarea. Zeci de lucrări, articole şi cărţi au fost publicate de membrii acestui Institut pentru a oferi “suport ştiinţific” planurilor de globalizare ale Noii Ordini Mondiale.

Insitutul Internaţional pentru Studii Strategice
The International Institute for Strategic Studies (IISS)

Acest Institut a fost fondat în Londra în 1958, iar ulterior s-au înfiinţat încă două institute IISS, în Singapore şi SUA. Conform declaraţiilor de pe propriul website, IISS are pretenţia că este “principala autoritate mondială în domeniul conflictelor politico-militare.” Scopul declarat al fondării acestui institut este menţinerea relaţiilor internaţionale “civilizate” în epoca nucleară, iar în primii ani s-a focalizat atât pe controlul deţinerii armelor nucleare, cât şi asupra “managementului Războiului Rece.”

Insititutul s-a dezvoltat foarte mult în anii ’80 şi ’90, începând să se preocupe din ce în ce mai mult de indentificarea potenţialelor conflicte care pot avea un substrat militar. Astfel că s-a trecut la analize intensive ale aspectelor politice şi militare pretutindeni pe glob, punând la dispoziţie politicienilor, analiştilor, oamenilor de afaceri şi militarilor informaţii în domeniu şi formulând tendinţe strategice în domeniile relaţiilor internaţionale şi securităţii internaţionale. La ora actuală, IISS are aproximativ 2500 de membri individuali şi 450 de membrii din alte instituţii şi corporaţii; publică rapoarte anuale, reviste de specialitate, monografii şi studii de referinţă în domeniu.

Care este realitatea ascunsă în spatele acestei faţade? IISS, Institutul Internaţional de Studii Strategice, a fost fondat în urma unei decizii luate la Conferinţa Bilderberg din 1957. Ca tot ceea ce ţine de Bilderberg, informaţiile sunt foarte greu de obţinut în spatele paravanului oficial. Totuşi, este cert că fostul preşedinte al IISS E. H. van der Beugel a condus întâlnirea Bilderberg după moartea în 1960 a lui Retinger, "eminenţa cenuşie" a grupului Bilderberg, iar apoi a fost numit la conducerea IISS. Un alt fost preşedinte al IISS, Bertram Christoph (foto), reprezentant al Germaniei la întâlnirile Bilderberg, a participat la Conferinţele din '95, 96 şi '98.

Pe baza informaţiilor furnizate de IISS se modelează în mare parte politica lumii şi chiar strategiile de investiţii şi afaceri, prin urmare influenţa sa este imensă. Deşi are pretenţia că elaborează studii „independente", IISS nu este decât un instrument al grupului Bilderberg, unul dintre intrumentele prin care acesta pune în practică hotărârile sale – care includ şi posibile conflicte armate pe glob.

Institutul pentru Studii Avansate de la Universitatea Princeton
Institute for Advanced Study (IAS)

Un alt Institut de Cercetări asociat cu gruparea Bilderberg este Institutul pentru Studii Avansate de la Universitatea Princeton, al cărui actual chairman este James Wolfensohn, un membru important al cercului interior al grupării Bilderberg, fost preşedinte al Băncii Mondiale. Deşi înfiinţat anterior acestei grupări, actualmente IAS este complet controlat, prin intermediul consiliului său director, de Bilderberg.

La nivelul de „faţadă oficială", Institutul pentru Studii Avansate se auto-declară o instituţie privată, independentă, dedicată în totalitate încurajării, susţinerii şi patronării învăţării prin cercetare fundamentală, în acest scop finanţând un număr mare de burse într-un domeniu foarte vast. Fondat în 1930 de Louis Bamberger (foto) şi Caroline Bamberger Fuld pentru a oferi condiţii de lucru optime cercetătorilor ştiinţifici talentaţi, Insititutul a găzduit şi patronat mare parte din oamenii de ştiinţă celebri ai secolului XX şi XXI.

La ora actuală IAS constă din patru „şcoli": Şcoala de Studii Istorice, Şcoala de Matematică, Şcoala de Ştiinţe Naturale şi Şcoala de Ştiinţe Sociale. Fiecare dintre acestea are o Facultate permanentă şi găzduieşte aproximativ 160 de vizitatori care primesc burse anuale. Aceştia vin din alte prestigioase facultăţi sau institute de cercetare din diferite ţări. Per total, peste 5000 de oameni de ştiinţă care ocupă poziţii cheie în lumea ştiinţifică actuală au trecut pe la Institutul de Studii Avansate de la Princeton, incluzându-l pe Albert Einstein, dar şi pe numeroşi laureaţi ai premiului Nobel.

Oficial se afirmă că acest Institut nu desfăşoară programe uzuale de cercetare pe bază de contracte de cercetare, deoarece nu este finanţat din taxe sau fonduri de cercetare. Totuşi, Institutul primeşte granturi de cercetare de la agenţii guvernamentale, fundaţii private, precum şi donaţii de la corporaţii, bănci şi instituţii. Aceste surse de finanţare ne indică totodată cine controlează atât oamenii de ştiinţă, cât şi ideile şi teoriile lansate de aceştia. Intervenindu-se în acest mod mercantil chiar în procesul de formare a cercetării ştiinţifice şi îndrumare a cercetătorilor, aceştia îşi vor juca docil şi de multe ori inconştient rolul în planul pus la cale de finanţatorii din umbră – în ultimă instanţă, în acest caz, gruparea Bilderberg.

Centrul pentru Studii Strategice şi Internaţionale
Center for Strategic and International Studies (CSIS)

CSIS este tot o instituţie aşa-zis independentă, dedicată analizelor şi studiilor politice, fiind singura instituţie de acest gen care are experţi rezidenţi în întreaga lume. Desigur că domeniul „politic" include şi aspectele legate de finanţe şi economie, precum şi chestiunile legate de securitatea internaţională. Fondat în 1962 la Washington, Centrul are la ora actuală aproape 250 de angajaţi. El oferă analize strategice şi recomandări guvernelor naţionale şi oamenilor de afaceri. Pe de altă parte, CSIS controlează o întreagă reţea de institute de cercetare în SUA, Uniunea Europeană şi Asia, făcând ca influenţa sa să fie covârşitoare.

Dintre organizaţiile oculte, CSIS este direct controlat de Bohemian Grove secta satanică elitistă din SUA (la fel cum IISS este controlat de Bilderberg). Printre consilierii săi, îi regăsim pe Henry Kissinger (foto) şi Zbigniew Brzezinski. CSIS a stabilit, cu ogazia aniversării a 30 de ani de funcţionare, un comitet conducător permanent pentru următorii 30 de ani – în acest caz fiind limpede controlul exterior şi continuitatea puterii. Tinerii oameni de ştiinţă din 1992, angajaţi ai diferitor corporaţii sau alte instituţii, care se reunesc în conducerea CSIS, vor "îmbătrâni" în aceste funcţii, asigurând continuitatea strategiei de instaurare a Noii Ordini Mondiale.

CSIS îşi propune să eficientizeze politica şi impactul deciziilor politice, şi în acest sens Institutul consiliază şi sfătuieşte oamenii politici, de afaceri sau corporaţiile din diferite ţări. Deciziile politice care se iau se bazează întotdeauna pe o anumită analiză a situaţiei, care este comandată unor institute de cercetare ce genul CSIS. În funcţie de modul în care este prezentată situaţia şi de soluţiile sugerate, cursul evenimentelor poate fi influenţat în mod covârşitor.

CSIS are o activitate susţinută în domeniul publicistic şi al conferinţelor, organizând în jur de 800 de conferinţe, întâlniri, seminarii şi workshopuri în fiecare an. Mii de articole publicate anual în ziare şi reviste, precum şi apariţii în emisiuni televizate ale experţilor CSIS, se adaugă propriilor publicaţii periodice şi cărţilor.

Şcoala de Studii Internaţionale Avansate
The Paul H. Nitze School of Advanced International Studies (SAIS)

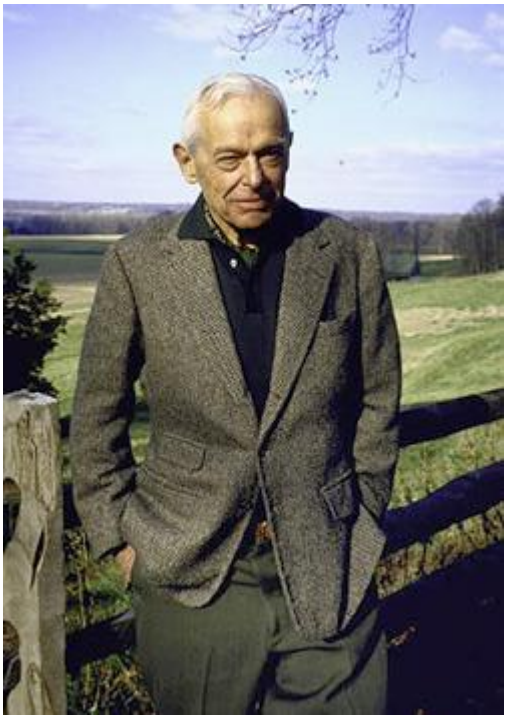

Această facultate de Afaceri Internaţionale din Washington DC pregăteşte studenţii pentru cariere în guvernământ, afaceri, jurnalism, drept internaţional şi organizaţii non-profit. Fondată în 1943 de Paul Nitze şi Christian Herter, SAIS a fost înglobată ca departament al Universităţii Johns Hopkins din 1950. Cel care a dat numele acestei Facultăţi, Paul Nitze (foto), era membru CRE (Consiliul de Relaţii Externe – Council of Foreign Relations, CFR) şi a ocupat poziţii importante în Departamentul de Stat până în 1989, retrăgându-se apoi ca profesor la SAIS.

Toţi directorii de programe de studiu şi marea majoritate a profesorilor din cadrul acestei Facultăţi sunt membrii CRE. Pentru a numi doar câţiva:
Decanul acestei facultăţi este un alt membru CRE, fost preşedinte al Băncii Mondiale, Paul Wolfowitz;
Binecunoscutul Zbigniew Brzezinski, membru CRE dar totodată "ideolog" al Comisiei Trilaterale, predă aici Politică Americană Externă;
Fouad Ajami, membru CRE; este Director Programului de Studii

privitoare la Orientul Mijlociu;
A. Doak Barnett, membru CRE, este profesor emerit de Studii Chinezeşti;
Frederick Brown, membru CRE, membru de asememea al Institutului de Politici Străine, este profesor în cadrul Programului de Studii privitoare la Asia de Sud-Est;
Charles Doran, membru CRE, profesor of Relaţii Internaţionale; Director Programului de Teoria Globalizării şi Istorie; Director al Centrului de Studii Canadiene;
Isaiah Frank, membru CRE, este profesor de Economie Internaţională;
Francis Fukuyama, membru CRE, Directorul Proiectului de Telecomunicaţii SAIS, este şi membru al Institutului de Politici Străine;
Christian Herter, membru CRE, profesor de Relaţii Internaţionale;
Michael Mandelbaum, membru CRE, este Director al Programului de Politică Externă Americană.

Citiţi şi:
Consiliul Relaţiilor Externe, organizaţia care controlează politica mondială
Comisia Trilaterală controlează din umbră economia mondială
Grupul Bilderberg – Guvernul mondial secret

Bibliografie:
Conspiracy encyclopedia, the encyclopdia of conspiracy theories, Chamberlain Books, 2005
Trilateral Commission: World Shadow Government http://afgen.com/trilateral.html
The Global Elite: Who are they?
http://www.augustreview.com/index.php?option=com_content&task=view&id=6&Itemid=4
Jan van Helsing: Organizaţiile secrete şi puterea lor în secolul XX, Alma, 1997
http://www.iie.com/
http://www.ias.edu/
http://www.iiss.org/
http://www.csis.org/
http://www.sais-jhu.edu/index.html